SORRY, RIGHT NUMBER

— “Sorry, Right Number”—

de Richard Matheson

Traducerea: Mihaela şi Cristian Ionescu

Furtuna care scutura cu bruşte şi violente rafale arborii grădinii o deşteptă pe miss Keene. Voi să se ridice în perne, însă durerea îi schimonosi chipul. Mîinile ei lungi şi descărnate se crispară pe cuvertură. Inima începu să-i bată nebuneşte. În cele din urmă reuşi să se ridice şi ea rămase nemişcată, cu ochii plini de teamă privind în întuneric.

În acea clipă, telefonul începu să sune.

Un gînd se formă instantaneu în mintea bolnavei: „Cine mă poate căuta?..."

În întuneric, degetele ei căutară orbeşte. Sfîrşiră prin a găsi noptiera de la capătîi, apoi aparatul. Miss Keene apropie receptorul de ureche şi pronunță obişnuitul: „Alo!".

Strălucirea şi bubuitul unui fulger o făcură să tresară, reînviind durerea în bietele sale picioare.

– Alo! repetă ea, Alo!

Nu auzi însă decît o nouă trosnitură a tunetului. Răbdătoare îşi reînnoi apelul.

Apoi, cum nici o voce nu-i răspundea - deşi nu avea impresia că la celălalt capăt al firului s-ar fi închis - repuse receptorul şi-şi lăsă capul să recadă pe pernă.

– De necrezut! - murmură ea. Să telefonezi la ora asta?... Să telefonezi şi apoi să taci...

Renunță repede să dezlege misterul şi chiar să se mai gîndească la el. Avea alte griji. Trebuia să readoarmă, deci să-şi liniştească nervii, să-şi destindă muşchii, să-şi calmeze respirația; să uite, mai ales, durerea din spate şi focul care îi frigea picioarele. Trebuia, pentru că doctorul şi miss Philips i-o ordonau spre binele ei.

Miss Keene se sili să urmeze conştiincios recomandările lor. Toate fură însă în zadar. Somnul îi refuza ajutorul liniştitoarei sale uitări.

„Pentru ce, se întreba ea neliniştită, nu pot dormi? De ce, doamne, trebuie să rămîn aşa, trează, ore întregi, în timp ce toată lumea doarme?"

Răspunsul îi apăru de la sine în minte: cînd o viață este fără rost şi fără vreun țel, de o inutilitate desăvîrşită, cel mai mic eveniment - ori cît de neînsemnat ar fi - surprinde şi intrigă. Ori existența ei nu era decît o lungă însuşire cenuşie de zile şi nopți mereu asemănătoare. Ea le petrecea culcată în pat, mişcînd cît mai puțin posibil pentru a nu reațîța durerile care îi străpungeau bietul său trup. Mesele, îngrijirile, conversațiile cu miss Philips, radioul, lectura nu mai reuşeau măcar să rupă monotonia de moarte a zilelor. Cît despre nopți...

* * *

Deseori, miss Keene petrecea ore întregi aşteptînd ceva deosebit, ceva care însă nu se întîmpla niciodată. Ceva cum a fost acel telefon, care însă, din nefericire, s-a dovedit a nu fi nimic pînă la urmă...

Din nou, gîndurile îi reveniră la această întîmplare.

„Pentru ce - se întrebă ea - mi s-a telefonat, şi de către cine? De ce nu mi s-a răspuns? Cum se face că nu am auzit nimic, nici măcar închiderea telefonului?"

Îşi spuse:

„Ar fi trebuit să mai aştept puțin... Dar, la urma urmei, nu se telefonează în miez de noapte unei femei în vîrstă şi bolnave!"

Şi, pentru a-şi linişti sufletul, încercă să se îmbărbăteze. La ce bun să mai caute? Poate nu era absolut nimic! „Gata, trebuie să dorm!".

Afară, furtuna continua să brăzdeze cu fulgere întunericul, însă bubuiturile deveniseră mai puțin violente: se îndepărtau.

„Ah! - gîndi miss Keene - dacă şi nervii mei s-ar putea linişti la fel!"

* * *

Din nou, telefonul sună. Miss Keene fu numai pe jumătate surprinsă. Îşi spuse: „Persoana care m-a chemat nu a putut intra în legătură prima dată, probabil din cauza furtunii. Acum reînnoieşte apelul."

Ridică receptorul.

– „Alo!"

Nici un răspuns. I se strînse inima. Era stupid să se enerveze şi să se neliniştească astfel, dar cît de greu este să-ți ordoni nervilor atunci cînd eşti numai o biată infirmă, singură, noaptea într-o casă pustie, izolată pe cîmp, în bătaia vîntului.

– „Alo!" - repetă.

Mereu nimeni. Nici măcar un zgomot. Numai tăcerea aceasta neobişnuită, îngrozitoare.

Miss Keene mai aşteptă o clipă. Apoi vorbi, strigă, se supără, ceea ce îi destinse puțin nervii. Dar - mereu nimic!... Simți dorința de a închide telefonul. Nu îndrăzni însă, zicîndu-şi că totuşi în orice caz cineva se află la celălalt capăt al firului şi că acel cineva va sfîrşi prin a-i vorbi. Apoi, cum timpul se scurgea în aceeaşi aşteptare vană, riscă un ultim „Alo!" şi, cu un gest de furie, trînti brusc receptorul în furca aparatului care căzu pe covor.

Asta îi mai lipsea acum: să nu mai poată ajunge telefonul.

Miss Keene aprinse veioza şi se aplecă pentru a-l ridica. Însă nu reuşi. Spatele o durea prea tare.

Cu toate acestea, miss Keene sfîrşi prin a readormi. Nu mai auzi astfel telefonul care, în mai multe rînduri, sună înfundat.

* * *

Chiar de la deşteptare, prima grijă a bolnavei fu de a se adresa serviciului de reclamații telefonice. Acolo o căută pe miss Fischer, cu care avusese de a face de mai multe ori şi care era foarte înțelegătoare, îi povesti ceea ce se întîmplase în cursul nopții.

– Oh! asta nu-i de mirare - îi spuse miss Fischer. A fost o furtună teribilă. Au fost avariate o mulțime de linii şi, în dimineața asta, nici nu mai ştim unde ne este capul. Dumneavoastră aveți chiar norocul că vă mai funcționează linia...

– După părerea dumneavoastră - întrebă miss Keene - ce mi s-a întîmplat astă-noapte are vreo legătură cu furtuna?

– În mod sigur.

– Credeți că s-ar mai putea repeta?

– E posibil! În cazul acesta, preveniți-mă, şi voi trimite să vă verifice linia. Însă va trebui să nu fiți prea nerăbdătoare. Avem atîtea de făcut!

– Ah! suspină miss Keene, mă simt uşurată! Evident, era furtuna. Cum de nu m-am gîndit.

Ziua se scurse fără vreun eveniment deosebit. Miss Keene petrecu cea mai mare parte citind un roman, care-i stîrni un viu interes.

* * *

Uitase deja întîmplările nopții cînd telefonul sună. Maşinal, ridică receptorul şi, de asemenea maşinal, spuse:

– Alo!

Cum nimeni nu răspundea, repetă:

– Alo!

„Iată că reîncepe, gîndi miss Keene, brusc agasată. Sună, şi apoi tace!”

– „Miss Philips, strigă ea, vino repede te rog!”

Infirmiera alergă, atît de repede cît îi permitea corpolența şi suflul scurt. Se opri însă brusc în uşă cu mîinile în şold, furioasă de a vedea că starea bolnavei nu justifica un apel atît de imperios. Începu să bombăne:

– Ce vă veni să speriați oamenii, miss Eva! Ce v-a apucat?

– Sst! făcu miss Eva. Ascultă...

Destul de prost dispusă, miss Philips luă receptorul, ascultă un moment, apoi mormăi:

– Nu-i nimeni! Vi s-a părut!

– Nimeni, nu-i aşa? Mai aşteaptă puțin să vedem dacă o să închidă.

Sînt sigură că nu.

– Absolut nimeni! constată în sfîrşit infirmiera repunînd receptorul.

– N-ai făcut bine! Ar fi trebuit să mai aştepți puțin...

– Şi rufele, credeți că m-ar fi aşteptat? Eu mai am şi altele pe cap!

– Bine! Să nu mai vorbim - suspină miss Keene. Dacă se mai întîmplă, o să anunț telefoanele.

– E cel mai bun lucru pe care l-ați face!

Şi, spunînd acestea, infirmiera plecă clătinînd capul. Căci ea gîndea: „Miss Keene să se scrîntească, asta mai lipsea!"

* * *

Miss Philips plecă, ca de obicei, la ora 8 seara, după ce pregătise totul pentru la noapte.

Pe noptieră, paharul cu apă minerală, pilulele şi cîteva fructe, se învecinau cu telefonul.

Cinci minute după plecarea ei, telefonul sună. Miss Keene ridică receptorul, însă nici măcar nu se obosi să pronunțe vreo vorbă. Avînd convingerea că va fi inutil, se mărgini numai să asculte.

Se scurse un interval de timp, nesfîrşit de lung. Miss Keene se pregătea să închidă, pentru a pune un capăt acestei exasperante aşteptări, cînd, în sfîrşit, auzi un zgomot. Era un zumzet foarte uşor, un fîşîit abia auzibil, ceva de nedefinit, la fel de slab ca o adiere de vînt sau ca murmurul îndepărtat al unei şoapte.

„Trebuie să fie ceva pe fir - îşi zise miss Keene, căutînd astfel să se convingă singură. Este vîntul fără îndoială..."

Însă, oricît ar fi voit s-o creadă, nu reuşea să se liniştească.

Avea presimțirea că este vorba despre altceva.

Cu nervii încordați, reținîndu-şi răsuflarea, ascultă în continuare.

Foşnetul continuă timp de mai multe minute, apoi încetă brusc. Şi apoi, tăcerea reveni absolută, totală, înfiorătoare, fără ca nimic să se fi produs la „celălălt capăt al firului".

Miss Keene nu mai auzea acum decît bătăile sărmanei sale inimi. Zvîcnete puternice, precipitate, în adîncul pieptului.

Bolnava simți o gheară strîngîndu-i sufletul, însă totuşi mai încercă să să calmeze: „Sînt ridicolă! E vîntul... Nimic altceva!"

Totuşi, de ce îi era atît de frică. Deodată, murmurul reîncepu. Mai întîi foarte slab şi aproape imperceptibil, el se amplifică din ce în ce. Miss Keene căpătă atunci certitudinea, fără a-şi putea explica de ce: asemenea sunete *este absolut imposibil* să fie produse de o ființă vie.

Nu mai avu timpul să se întrebe de către cine ar putea fi. Ca şi cum

cineva ar fi subjugat-o, terorizînd-o şi vrăjind-o în acelaşi timp, ea şopti cu o voce slabă, cu buzele tremurînd:

– Alo…

Răspunsul îi veni sub forma unui murmur amplificat. Atunci, cu disperare, ea strigă:

– Alo! Alo!

– A-l-l-o! răspunse, silabisind cuvîntul, o voce îndepărtată.

Miss Keene nu apucă să audă mai mult. Puterile o părăsiră. Scăpă receptorul şi leşină.

* * *

„Să fim serioşi, miss Eva! - insistă miss Fischer, neascunzîndu-şi scepticismul - sînteţi atît de sigură că v-a vorbit cineva? Nu credeţi mai degrabă că firele liniei dumnevoastră s-au agăţat pe undeva şi că…"

– Dar vă spun şi vă repet că era un bărbat - insistă miss Keene; acelaşi care m-a sunat de fiecare dată şi care a rămas să mă asculte, fără să răspundă ceva, cînd spuneam „Alo!" o dată, de două ori, la infinit. El produce toate acele zgomote, sînt sigură.

– La urma urmei, poate aveţi dreptate - păru convinsă funcţionara; de îndată ce va fi liber unul dintre lucrătorii noştri, am să-l trimit să vă verifice linia, însă să nu fiţi prea nerăbdătoare. Toţi au de lucru pînă peste cap după furtuna din noaptea trecută!

– Şi dacă omul acela mai sună, ce să fac?

– Închideţi!

– Şi dacă revine?

– Întrebaţi-l cine este. Asta ne-ar ajuta să depistăm atingerea pe linia dumneavoastră. Am putea face astfel reparaţia mai repede.

„Este clar, gîndi miss Keene, că miss Fischer nu crede o iotă din ce i-am spus şi mă ia drept o bătrînă nebună. Am s-o bat la cap pînă o să se hotărască să facă tot ce-i necesar!"

– Aşa să faceţi! - spuse infirmiera care tocmai intra şi auzise ultima frază, pronunţată cu voce tare - bateţi-o la cap cît vreţi. Însă, pînă atunci, luaţi-vă pilulele şi dormiţi! Somnul o să vă calmeze şi o să vă facă bine. Eu, personal, mă duc să-mi fac siesta.

În ciuda pilulelor şi deşi, din precauţie, infirmiera dublase doza, miss Keene nu putea adormi, iar cînd din camera alăturată îi parveni sforăitul sorei, beneficiara unui somn rapid, adînc şi zgomotos, renunţă definitiv să mai aţipească.

Natural că miss Keene nu se putu opri să nu se gîndească la strania întîmplare cu telefonul. Deja foarte neplăcută în sine, aceasta devenea şi mai

jenantă datorită faptului că nimeni nu-i dădea crezare spuselor.

„Data viitoare - îşi promise ea - dacă sora va fi aici, am s-o pun să asculte pînă cînd va auzi şi ea ceva. Astfel, nimeni n-o să mai poată spune că am vedenii."

*** * ***

Şi chiar în acel moment, telefonul sună. Miss Keene se simți străpunsă de un fior de gheață. În ciuda soarelui de amiază ale cărui raze inundau fereastra, a ciripitului vesel din grădină şi deşi nu se simțea singură în casă, îi era frică, foarte frică. Totuşi, înainte chiar de a se fi gîndit dacă trebuie sau nu să răspundă, ca împinsă de un fel de instinct, ridică receptorul şi spuse „Alo!".

Ca un ecou, o voce îndepărtată îi răspunse:

– Alo!...

– Cine-i acolo? întrebă ea.

– Alo!...

– Cine sînteți?

– Alo!...

– Ce doriți?

– Alo!

Miss Keene insistă:

– Vă rog, răspundeți! Spuneți măcar un cuvînt! Cine sînteți?

Nu obținu însă decît acelaşi „Alo" foarte îndepărtat...

De această dată, nu mai putea suporta. Se simțea la capătul puterilor. Zdrobită, tremurînd, nu se mai simțea în stare nici măcar să țină receptorul la ureche. Îl lăsă să cadă, pe pat, încercă să-şi recapete respirația, şi, amintindu-şi în fine că nu e singură, o strigă pe miss Philips.

Aceasta se lăsă destul de mult aşteptată. Nu-i plăcea de loc să fie deranjată cînd îşi face siesta şi tonul vocii sale dovedea proasta sa dispoziție:

– Ce s-a mai întîmplat?

– Chiar adineauri m-a sunat din nou el!

– Care el?

– Ei, ştiți prea bine: bărbatul acela care-mi telefonează mereu! Cel care nu face decît să răspundă „Alo" la toate întrebările mele!

Miss Philips se pregătea tocmai s-o tachineze pe miss Keene, cînd fu surprinsă de expresia tulburată a chipului său.

– Zău zău! - spuse ea cu blîndețe - nu vă mai gîndiți la asta, miss Eva. O să vă distrugeți de tot nervii...

– Dar îmi este frică! - scînci miss Keene. Mi-e frică de omul acesta! De ce-mi telefonează fără încetare, zi şi noapte?

– Frică, de ce? Hai să ne gîndim puțin, miss Eva: Ce v-au zis cei de la telefoane? Că linia dvs. este probabil deranjată, ca multe altele. Totul vine de aici! O să vedeți: după terminarea reparației, n-o să se mai întîmple nimic.

Miss Keene închise ochii. N-o mai asculta pe infirmieră. Aceasta, ea o ghicea, încerca s-o amăgească tentînd - de bună credință - să facă explicabil inexplicabilul. Ea însă auzise acea voce, şi o mai auzea încă... O voce neutră, fără timbru, fără inflexiuni şi totuşi totodată insinuantă, atrăgătoare, în repetarea ca un ecou infinit al acelui „Alo! Alo! Alo!..."

* * *

Telefonul păcănea uşor pe noptieră. Oricît de uşor ar fi fost, acest zgomot o ținea trează pe miss Keene. Ori, ea voia să doarmă. Era singurul mijloc să scape de gîndurile negre care o chinuiau. Înfăşură deci cu grijă aparatul în mai multe şaluri groase, gîndind că, chiar dacă soneria va suna, nu o va auzi.

Şi totuşi o auzi.

Mai întîi, ezită: „Ce să fac? S-o las să sune? Mai bine, nu! Am să ridic şi apoi am să închid imediat fără să ascult nici măcar o clipă..."

Ridică receptorul şi înlemni. Vocea, mereu aceeaşi voce impersonală, răsuna în cameră, adresîndu-i-se:

– Unde sînteți! Vreau să vă vorbesc...

Miss Keene nu se simțea în stare să facă vreo mişcare, să se desprindă de vocea care repetă:

– Unde sînteți! Vreau să vă vorbesc...

– Nu! Nu!

– Unde sînteți! Vreau...

Nu auzi mai departe. Cu un violent efort al întregii sale ființe reuşi să închidă. Mîinile sale înghețate rămaseră o bună vreme crispate pe aparat, ca şi cum ar fi încercat să-l amuțească pe vecie.

* * *

Dimineața şi prima parte a după-amiezii trecură fără ca telefonul să mai sune. Miss Keene îşi mai reveni. Eva de asemenea liniştită aflînd că, în sfîrşit, linia îi fusese dată la verificat chiar în cursul acelei zile. Gîndea că, astfel, se va descoperi pînă la urmă autorul glumelor de prost gust care se amuza s-o tulbure şi că se va face tot necesarul pentru a fi lăsată în pace.

Către ora 4, totuşi, începu să fie nerăbdătoare.

– N-o să vină! - repeta fără încetare. Să vedeți că n-o să vină!

Miss Philips se căznea s-o încurajeze:

– Dacă vi s-a promis, va veni cineva, în mod sigur.

În acelaşi timp, încerca s-o distreze. Însă miss Keene, de cînd fusese cuprinsă din nou de nelinişte, nu avea chef nici să facă lectură, nici să joace cărți. Pînă la urmă a trebuit să fie închis chiar şi aparatul de radio.

Pe la ora 5, telefonul sună.

Miss Keene ridică tremurînd, apoi răsuflă imediat uşurată recunoscînd vocea domnişoarei de la centrală:

– Miss Eva Keene?

– Da, eu. Vă ascult.

– În legătură cu acele chemări pe care *susțineți* că le-ați primit... (Miss Fischer accentua ironic pe „susțineți" şi bolnava o remarcă). Noi am verificat linia dvs. Am raportul în fața ochilor.

– Atunci? - se nelinişti miss Keene.

– Tehnicianul nostru a urmărit firele pînă la locul unde erau căzute.

– Ah! Erau deci căzute?

– Da. Chiar la ieşirea din oraş. Dvs. deci nu puteați auzi nimic, dar absolut nimic.

– Cum îmi puteți spune - murmură miss Keene - că nu puteam auzi nimic, cînd eu vă asigur că...

– Bineînțeles - i-o tăie miss Fischer - că nu puteați auzi nimic! Este cu totul imposibil ca cineva să vă cheme de acolo!

– Dar vă repet - insistă miss Keene - că am fost căutată de un bărbat. Trebuie să fi avut deci posibilitatea.

Enervată de ceea ce considera a fi o încăpățînare copilărească, funcționara dori să pună capăt discuției:

– Miss Eva, nu pot să vă spun decît un singur lucru: chiar mîine vă reparăm linia.

Însă miss Keene nu renunță:

– Cînd vă zic că omul acela mă căuta! Sînt sigură. Avea deci şi cum, şi cu ce.

– Ba nu, miss Keene. Este imposibil! Nu vi se poate telefona din locul unde este căzută linia dvs.

– Şi care-i, mă rog, locul acela?

– Cimitirul...

*** * ***

Paralizată de groază, cu nervii încordați, miss Keene aştepta. Este singură. Ea este totdeauna singură noaptea. Şi totuşi cît ținuse să nu rămînă singură în acea noapte. Însă nici rugămințile, nici măgulirile, nici amenințările, nici promisiunile, nimic nu putuse să o rețină pe miss Philips peste ora obişnuită! Şi miss Keene se simte mai nefericită, mai însingurată,

mai părăsită ca niciodată.

N-a avut curajul să deconecteze telefonul, care stă tăcut alături. Ea aşteaptă, ascultă şi gîndeşte. Totodată îşi aduce aminte... Mai întîi apelul, apoi tăcerea, apoi foşnetul, apoi vocea...

Telefonul sună. Un clinchet scurt, care revine şi se prelungeşte. Totul decurge apoi foarte repede. Un foşnet uşor de cămaşă de noapte, o ureche dornică să asculte, telefonul care alunecă dintre degete, doi ochi care se măresc, se îngrozesc, se liniştesc, bătăile unei inimi obosite care se fac rare, rare, rare...

Şi aceste ultime cuvinte pe care le-a auzit şi care i s-au părut atît de blînde, de dulci:

– *Miss Eva Keene, vă aştept...*

După traducerea franceză a lui André-François Termath apărută în revista „Marginal" nr. 4/iunie-iulie 1974. Primă apariție în SUA: noiembrie 1953.

[Originally published in „*Beyond Fantasy Fiction*", November 1953, ed. *H. L. Gold*, publ. *Galaxy Publishing Corporation*. În românește povestirea a fost publicată în *Jurnalul S.F.* nr. 67/ 1994]